

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Brevis Institvtio De Salvtari Poenitentia Peccatoris

Viexmont, Claude de

Coloniae Agr., 1725

VD18 1361598X

Cap. VII. Quòd nemo simul potest & pœnitentiam agere, & voluptatibus
suis inseruire.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50113)

per suam negligentiam: quam retardationem adhuc existens in corpore, per modicam pœnitentiam potuisset evitare.

Itaque frater charissime, disce nunc per pœnitentiam modica pati, vt tunc valeas à purgatorio liberari: melius multò est hic peccata purgare, quàm illic purganda reseruare. Stude igitur jam sic viuere, vt in morte rectà ad Deum possis euolare: nec anima tua à Dei visione vllò modo retardetur, sed è corpore egrediens statim Deo & angelis eius præsentetur.

QVOD NEMO SIMVL POTEST
ET POENITENTIAM AGERE, ET
VOLVPTATIBVS SVIS
INSERVIRE.

CAP. VII.

AT dixeris, Quoniam præstat in mundo pœnitentiam agere, quam in purgatorio pro peccatis satisfacere; ideo toto vitæ meæ tempore pœnitentiam agam, sed simul voluptatibus meis inserviam. R. Falleris frater charissime, & longè, inquam, falleris: sicut impossibile est, vt ignis inflammetur in aqua, ita impossibile est voluptatem manere cum pœnitentia. Hæc enim sibi inuicem contraria sunt. Illa mater est risus, hæc mater est fletus: illa dissoluit, hæc constringit: illa plumbi pondus animæ imponit, eamque demergit in profundum: hæc animæ alas innectit, eamque volare facit in cælum: illa carni in omni-

Pœnitentia cum voluptate stare nequit.

Impossibile ignem in aqua inflammari.

Pœnitentia voluptati omnino contraria.

Cruc post
Christum
ferenda.

Lucæ 9:
Quomodo
vetus homo
exuendus
sit, & quo-
modo Crux
Christi ba-
iulanda.

bus obtemperat & obedit, hæc carnem macerat & in seruitutem redigit: illa hominem à Deo auocat, hæc hominem Deo reconciliat: illa diabolo obedit, hæc Deo fideliter seruit. Non potes duobus dominis seruire, Deo scilicet & diabolo. Crucem, in qua cum vitiis & concupiscentiis carnem tuam crucifigas, post Christum non potes tollere, & simul iisdem carnis concupiscentiis inseruire. Christo indignus es, nisi ei crucem suam baiulanti sis comes: à quo diuerso itinere ambulas, si gaudia delectationesque sequeris, cui dux tuus viam ostendit amaritudinis? Si quis vult post me venire (dicit Dominus) abneget seipsum, veterem hominem exuat, mutetur ad meliora; incipiat esse quod non erat, & desinat esse quod per peccatum prius erat: tollat, semperque secum ferat suam crucem, in qua cum vitiis & concupiscentiis crucifigat suam carnem, mundo crucifixus sit, & mundus ipsi: mihi viuus, mundo mortuus: sicque tandem sequatur me pro se crucifixum, amore mei id faciens, & omnia prædicta sustinens. Qui enim per delicias & voluptates animam suam saluam facere volet, eam æternaliter perdet: quoniam ad æternam gehennæ mortem eam obligat, & à vita beata alienat. Qui autem in præsentī vita propter me animam suam perdiderit: utpote ei carnales voluptates subtrahendo, & si necesse sit pro nomine meo mortem sustinendo in æterna beatitudine eam inueniet, eamque in vitam æternam saluam faciet, & ad meliorem vitam perducet. Hæc est, frater charissime, ar-

cta via, & porta prorsus angusta: quæ ducit ad vitam, & pauci sunt, qui inueniunt eam: quæ quàm sit aspera, ne aspexeris, sed quò dirigit: nec quam sit arcta, sed vbi desinit. Quantò est arctior, quantò molestior, tantò in progressu inuenietur latior & iucundior: non solùm ex consuetudine reddetur facilis, sed etiam ex labore & passione Saluatoris: ampla est fidelium spei, & arcta infidelium vanitati, quòd eam laboriosam existimas, infirmitatis tuæ non est excusatio, sed potius desidiæ tuæ accusatio. Laboriosa sit sanè, nõne per multas tribulationes oportet nos intrare in regnum Dei? tu verò per spatiosam voluptatis viam, quæ te ad mortem ducit, ad vitam speras intromitti? Non potes hic deliciari cum mundo, & illic regnare cum Christo: præsentibus & futuris frui bonis, & ad cæli delicias de mundi transire deliciis. Qui in mundo consolantur, diuina consolatione indigni reputantur, qui autem pro nomine Christi patiuntur contumeliam, diuinam intra semetipsos sentiunt consolationem: qui Christo participant passionibus, ei etiam participant consolationibus. Nemo potest in vtroque sæculo gaudere: sed ei vnum necesse est perdere, qui alterum voluerit inuenire, alioqui enim diuersa non essent præmia castitatis & luxuriæ, ieiunii & gulæ, humilitatis & superbiæ. Diues ille purpuratus pinguis & crassus recepit bona in vita sua, Lazarus verò mala, sed diuersa post mortem tenent loca: deliciae miseris, & miseræ commutatae sunt deliciis: in tuo

Via vitæ
arctæ.

Per multas
tribulationes
oportet
nos intrare
in regnum
Dei.

Actuum 14.
Nemo potest
de deliciis
mundi transire
ad delicias
cæli.

Diuitis in-
teritus.
Luc. 16.

arbitrio est vel Lazarum sequi, vel diuitem.

Corporis
voluptas
nihil con-
fert lan-
guenti ani-
mæ.

Verùm si vniuersum orbem lucratus fueris, & omnigenis voluptatibus animum expleueris, in morte quid plus habebis? Si seruos tuos magnificis dapibus viuere videas in extremis constitutus malis, ex eorum dominio quid lucraris? an forte, quia eorum Dominus es, lucrari te quidquam dices? nequaquam. Idergo ipsum ad tuam transfer animam. Si corpus pinguescit atque florescit, anima tabescente, hæc rerum copia quid pertinet ad te? sicut nec serui voluptas Domino mœrenti, nec vestis magnificentia corporis confert imbecillitati: ita dum corpore deliciaris, & magna rerum affluentia ditaris: & anima tua esuriat, eamque æterna damnatio maneat, nihil ei prodest hæc rerum copia. Quid dabis in commutationem pro anima tua? num aliam habes animam, quam des pro ea? Si totius mundi rex & Dominus esses, & ipsum pro anima tua offerres, ne sic quidem de æterna damnatione eam redimere posses. Quid igitur proderit, si mundum vniuersum lucreris, animæ verò tuæ detrimentum patiaris? quid etiam proderit paucis diebus super terram regnasse, & æternum cælorum regnum amisisse? Christus pro anima tua pretiosissimum suum sanguinem fudit, quem pro tota mundi machina fundere noluit: maximum est ergo pretium animæ tuæ, quæ redimi non potuit nisi Christi sanguine: & tu eam pro vna breuissima voluptate perdis, & profundis, & tantillam voluptatem tot tantisque cruciatibus mercaris? Bre-

Matth. 16.
Anima val-
de est pre-
tiosa.

Nihil est
pretiosius
anima.

uita.

uitatis ad æternitatem, finiti ad infinitum, quæ possit esse iusta comparatio?

Itaque frater charissime, satius multò est, ut vita tua ad tempus amarescat in pœnitentia, ne æternam amaritudinem sentiat in vindicta: Per fletus quidem ad gaudia peruenies, Veritate pollicente, quæ ait: Beati qui lugent, quoniam ipsi consolabuntur. Ad fletum verò per gaudia deuenies, hac eadem veritate attestante: Væ vobis, qui ridetis nunc, quia lugebitis & flebitis. Qui peregrinus non gemit, cuius non gaudebit, quia patriæ desiderium non est in illo: quamuis corpus tuum in mundo teneatur, tamen cor tuum in cælum præmittatur. Aliud autem est migrare corpore, aliud migrare corde: is migrat corpore, qui motu corporis mutat locum: is migrat corde, qui motu cordis mutat affectum.

Per pœnitentia amaritudinem ad cælum peruenitur gaudia, Matth. 5. Extremum gaudii luctus occipat. Luc. 6.

*PRIMÆ PARTIS
CONCLUSIO.*

OB hæc & multa alia quæ in hanc sententiam dici poterant, planè vides frater charissime, quam instabilis & cauduca sit vitæ tuæ conditio, ut ne de temporis quidem securus sis momento, quod cum ita sit, periculosum tibi est in eo statu viuere, in quo de hac vita nolles decedere, cum de momento in momentum hoc possit accidere. Dum sanus es, sana tibi est pœnitentia: dum infirmus, infirma: dum fueris mortuus, tibi erit mortua. Tempus vitæ breue est: quantumque id bene

Pœnitentia in vita tantum salutaris.

Tempus vitæ humanæ breuissimum est, ergo dum tempus ha-